

ՊՈՒԾԿՒՆԻՑ

ԱԼԵՔՍԱՆԴՐ ՄԱՏՈՒՐԵԱՆԻ

ԲԱՂՁԱՆՔ

Դանդաղ սահում են հեզ կեանքիս օրեր,
Եւ ամեն վայրկեանն իմ թռչնած սրտում
Լցնում է դժբախտ և՛ սիրոյ ցաւեր,
Ե՛ւ անմոռութեամբ խելքս վրդովում:
Բայց ես անտրտունջ լալիս եմ լռիկ...
Լացն աւելի է ինձ մխիթարում:
Հոգիս պաշարած վշտի փոթորիկ,
Լացի մէջ նա դառն հրճւանք է զգում:
Օ՛, կեանքի երանգ, դու դատանրկ տեսիլ,
Քեզ չեմ ախոսում, չքացիւր շուտով:
Թանկ է ինձ համար սիրել ու տանջւիլ...
Փոյթ չէ, թեղ մեռնեմ... միայն սիրելով: